

VOORWOORD

LEVI

Toen ik klein was, vond ik het heerlijk wanneer het regende. Dan rende ik naar buiten om in de plassen te springen en spetterend door de straten te lopen. Wanneer het donderde en bliksemde zat ik als vijfjarige achter het raam, mijn gezicht tegen het glas gedrukt, om naar buiten te kijken. Dan telde ik de seconden tussen elke donderslag en bliksemflits om erachter te komen hoe ver het onweer nog verwijderd was.

Elk ander kind op school tekende lachende zonnetjes en helderblauwe luchten, maar wanneer ik een tekening maakte, tekende ik altijd regen.

Mijn moeder begon zich er zelfs een beetje zorgen om te maken. Ik liet haar altijd graag mijn kunst zien, was trots op wat ik gedaan had, en snapte niet waarom ze me maar bleef vragen om toch een keer een zonnetje te tekenen. Ik hield van de regen. Ik dacht dat iedereen van regen hield. En dus bleef ik regen- en onweersbuien tekenen, als achtergrond voor lachende mensen met ballonnen in de hand, en heel soms een tekening van een hond. Ik wilde dat ze net zo gelukkig waren als ik, en regen maakte mij gelukkig.

Wat me er nu precies zo aan fascineerde heb ik nooit echt begrepen, het *was* gewoon zo. En het mooiste vond ik nog de regenboog na afloop. Ik wilde altijd het einde vinden, iets wat uiteraard nooit lukte. Maar voor de jonge Levi leek het einde van de regenboog heel dichtbij, alsof hij er zo naartoe kon rennen om het

te pakken, alsof het een onderdeel van een speurtocht was. Hoe ouder ik werd, hoe sneller ik mijn zoektocht afbrak. Totdat ik het op een dag gewoon opgaf en niet meer probeerde, omdat ik wist dat ik het einde toch nooit zou vinden.

En dat is de situatie waarin ik mij op dit moment bevind. Ik ben zeventien jaar, niet langer een klein kind dat droomt over waar de regenboog eindigt. Ik kijk vanuit huis naar de regen, maar meer ook niet.

De meeste jongens van mijn leeftijd gaan uit met meisjes of doen aan sport of weet ik veel wat. Maar ik niet. De afgelopen maanden zat ik gevangen in mijn lichaam en hoofd, zat ik vast in een onontkooembare leegte die ik zelf gecreëerd heb. Hoop op ontsnapping heb ik niet, hoewel ik het blijf proberen. Maar met elke stap waarmee ik mezelf verwijder van de leegte in mij, word ik weer twee stappen teruggetrokken. Ontsnappen aan mezelf of aan mijn gedachten lijkt onmogelijk.

De regenboog na afloop van een onweersbui heb ik al heel lang niet meer gezien. Ik begin me zelfs af te vragen of die er ooit wel geweest is.

HOOFDSTUK EEN

LEVI

‘Levi, kom hier! We zullen het er toch over moeten hebben!’ zegt mijn moeder vanaf de andere kant van mijn kamerdeur. Ik zit op de koude, houten vloer en leun met opgetrokken knieën tegen de deur. Met mijn tanden bijt ik hard in mijn onderlip en voel een scherpe pijn. Ik bijt harder, net zo lang totdat ik alleen nog maar de lichte vibraties onder mijn tanden voel.

‘Laat me alsjeblieft even binnen,’ smeekt ze nu. ‘Dit doet mij net zoveel pijn als jou.’

Ik haal diep adem en kom dan langzaam overeind. Even zweeft mijn hand boven de klink voordat ik de sleutel omdraai. Ik loop naar mijn bed en wacht totdat mijn moeder binnen is. Ze ziet er vermoeid en verdrietig uit. Haar ogen staan dof en haar mondhoeken hangen naar beneden. De situatie lijkt haar twintig jaar ouder gemaakt te hebben. Ze kijkt me aan en ik kijk naar haar en geen van ons zegt iets. Maar dat verwacht ze ook niet van mij.

‘Ik zou dit liever ook niet willen, Levi. Maar het is de enige keus die we nog hebben,’ zegt ze, terwijl ze naast me komt zitten. Ik kijk haar niet aan. Nerveus kraak ik mijn knokkels. Ze zucht. ‘Je vlucht vertrekt over twee dagen. Ik wou dat ik mee kon, maar dat gaat helaas niet.’ Ik staar wezenloos voor me uit. ‘Dit is nu het beste voor ons, voor jou. Je vader en ik’ – ze zwijgt even, haar stem breekt – ‘we willen zo graag dat je weer gelukkig wordt.’

Ik sta op en verlaat de kamer en ren de trap af en de voordeur door.

Met een klap gooi ik hem achter me dicht en meteen slaat koude regen me in het gezicht, maar dat kan me niet schelen. Ik loop de donkere straat door. De straatlantaarns zijn de enige lichtpuntjes. Ik schop tegen een steentje en hoor hoe het verderop in een plas plonst.

Ik haat dit.

Hoe kunnen mijn ouders me dit aandoen? Ze willen dat ik van Australië naar Maine verhuis, om bij mijn vader te gaan wonen. Helemaal naar Amerika om bij pap te gaan wonen lijkt mij niet de oplossing voor al mijn problemen. Ik ken hem amper en weet zeker dat hij helemaal niets over mij weet. Ik heb hem al drie jaar niet meer gezien. Het enige wat ik van hem heb, zijn wat kaartjes en cadeautjes die hij me voor verjaardagen en feestdagen stuurde. Hij verhuisde toen ik veertien was. Toen alles nog perfect was. Perfecte familie, perfecte vrienden, perfect leven. Het enige wat ik deed was naar school gaan, eten, slapen en videospelletjes spelen. Wat wilde ik nog meer? Ik wou dat ik terug kon naar toen alles nog zo eenvoudig was.

Maar alles is al een hele poos niet meer eenvoudig.

Volgens mijn moeder moet ik om twee redenen vertrekken. Ten eerste omdat ik afstand moet nemen van alle dingen die te bekend zijn. En ten tweede omdat ze denkt dat ik nieuwe ervaringen nodig heb. Feit is dat ik niet meer in de buurt kan zijn van dingen die me herinneren aan Delia. Mam wil dat ik het vergeet, iedereen wil dat ik het vergeet. Maar hoe kan ik alles vergeten van diegene om wie ik echt gaf? Het is niet alsof ik haar zomaar uit mijn brein kan verwijderen en dat alles dan als bij toverslag weer oké is.

Ik moet nieuwe mensen ontmoeten die niets over mij weten. Dat zou positief kunnen werken, maar ook negatief. Om nog maar te zwijgen over de nieuwe therapeuten en dokters die weer alles over mij zullen moeten leren. Ik heb geen zin om dat hele proces opnieuw te moeten doorlopen. Al die vragen en antwoorden, formulieren en testjes – ik haat het. Ik begon me net een beetje op mijn gemak te voelen bij al mijn dokters en nu moet ik weer helemaal opnieuw beginnen.

Ik trek mijn capuchon over mijn hoofd en stop mijn handen diep in mijn zakken, terwijl ik nadenk. Ik zucht diep en wou dat alles anders was. Het liefst wou ik dat alles op de een of andere manier weer kon zijn zoals het ooit was. Hoe is dit leven zo verschrikkelijk geworden?

'Fantastisch,' zeg ik. Het woord rolt van mijn tong. 'Vandaag gaat fantastisch worden.'

'Je bent fantastisch,' zegt Delia met een glimlach. Ik kijk haar aan en zie de kuiltjes in haar wangen. Ze bijt een beetje op haar tong; dat doet ze altijd wanneer ze zo breeduit glimlacht.

Ik knipper met mijn ogen en wrijf er woest overheen, in een poging een eind aan de flashback te maken. In mijn gedachten is het allemaal nog zo levend, alsof het pas gisteren gebeurd is.

Maar dat is niet zo. Het is alweer zes maanden geleden. Honderdtweeëntachtig dagen, om precies te zijn.

Het was de laatste keer dat ik haar zo zag glimlachen.

Elke dag wens ik dat ik niet wakker geworden was. Wens ik dat alles anders was. Wens ik dat ze hier bij mij was, maar dat is ze niet.

Ik ga op de stoeprand zitten, voel me plotseling duizelig. Dat gebeurt altijd wanneer ik te veel nadenk, meestal over het ongeluk. En daar denk ik vaak aan. De rustigste mensen zijn het drukst in hun hoofd, en mijn hoofd schreeuwt om hulp, maar mijn lippen bewegen niet.

Ik schud mijn hoofd en leg het in mijn handen, voel de regen op mijn hoofd vallen. Ik steek mijn hand uit en vang wat water op, kijk toe hoe het tussen mijn vingers doorsijpelt. Ik open mijn hand en zie het water op de grond vallen, zie hoe het opspat. Het voelt een beetje zoals wanneer je je in de zevende hemel waant, waar niets je kan raken, en dan plotseling naar beneden stort. Alles verandert. Plotseling lig je hulpeloos op de grond en kijk je toe hoe iedereen boven jou zijn leven verder leidt.

Zo voel ik mij.

Ik vraag me af hoe het moet zijn om de regen niet op je huid te voelen of niet te horen hoe hij valt. Ik vraag me af hoe het is om

je laatste adem uit te blazen. Ik vraag me een heleboel dingen af. De meeste tijd breng ik door met me dingen afvragen.

Er komt een auto aanrijden. Vlak voor mijn neus stopt hij. Even ben ik verblind door de koplampen, maar al snel ben ik aan het licht gewend en zie ik wie het is. Ik herken de afgebladderde, donkerblauwe lak en de deuk in de vorm van een spook.

‘Stap in,’ zegt Caleb nadat hij het raampje naar beneden gerold heeft. Hij lijkt altijd precies te weten wanneer ik van huis weggelopen ben of in de problemen zit. En hij is ook altijd degene die me dan komt oppikken.

Ik rol met mijn ogen en stap in, waarbij ik meteen de radio uitzet. Zoals gewoonlijk heeft Caleb keihard muziek opstaan. Het irriteert me hoe hij zoveel van iets kan genieten.

Meestal mag ik Caleb niet zo omdat hij me herinnert aan dingen die ik me juist niet wil herinneren, maar hij tolereert me en dus tolereer ik hem. Hij lijkt de enige te zijn die hiertoe in staat is.

Met een zucht kijkt hij me aan. ‘Heb je weer ruzie gehad met je moeder?’

Ik knik, zonder hem aan te kijken.

‘Heeft ze je over de verhuizing verteld?’ vraagt hij. Nu kijk ik hem aan, enigszins verward. Hoe kon hij dit nu al weten voordat ik het zelf wist? ‘Ze wilde weten wat ik ervan vond,’ legt hij uit. Hij weet altijd precies wat ik denk, geen idee hoe.

Ik bal mijn handen tot vuisten, mijn knokkels worden wit. Dus Caleb wist het en heeft mij niets verteld? Giftig kijk ik hem aan.

‘Luister, Levi,’ zegt hij, terwijl hij de auto de straat weer opstuurt, ‘ik wil heel graag mijn beste vriend terug. En ik weet hoe rot dit allemaal is, maar tot nu toe heeft niets geholpen. En dit gaat misschien wel helpen, oké?’

Ik zucht en kijk naar buiten, zie hoe de regendruppels over het gladde glas naar beneden glijden. Ik vraag me af hoe het is om zo’n druppel te zijn. Waarschijnlijk doen ze wie het eerst beneden is. Ik vraag me af of hun leven slechts enkele seconden duurt en of ze sterven op het moment dat ze de grond raken.

Ik wou dat ik een regendruppel was. Ik durf te wedden dat die zich nooit zorgen maken.

Caleb blijft over van alles en nog wat praten, maar ik luister niet. Zoals altijd wanneer hij praat, sluit ik me af en dat weet hij ook, maar toch gaat hij door. Hij geeft het nooit op. Gek word ik ervan. Opnieuw denk ik er aan hoe het moet zijn om in Maine te wonen. Het is duizenden kilometers verwijderd van Australië, waar ik al mijn hele leven woon. Ik zie niet in hoe zo'n verhuizing zou kunnen helpen. Sterker nog, ik vermoed dat het alles alleen maar erger zal maken. Niets kan mij helpen, niets zal ooit kunnen helpen. Al zouden ze me naar Mars sturen, dan nog zou ik niet veranderen. Wanneer iemand gebroken is, kan hij niet meer gerepareerd worden. Zo iemand is als versplinterd glas, een hoopje scherven die niet meer gelijmd kunnen worden. Onzichtbaar, scherp en kapot. Zelfs als ik het zelf zou willen en alle stukjes weer in elkaar zou willen zetten, zou het me niet lukken.

'Levi? Levi!' zegt Caleb, en rukt me uit mijn gedachten. Met een felle blik draai ik me naar hem om, om te laten zien hoe geïrriteerd ik ben. Afwachtend kijk ik hem aan. 'Zoals ik dus zei,' zegt hij, 'ik denk dat je maar het beste gewoon kunt gaan. Met een objectieve blik, dan komt het wel goed.'

Het komt wel goed.

Zes maanden geleden zei iedereen dat ook, en nu zeggen ze het nog steeds. Zie ik eruit alsof alles goed komt? Nee. Niets zal ooit nog goed komen.

'En,' voegt Caleb eraan toe, 'Delia zou ook willen dat je het deed. Zij zou ook willen dat je weer gelukkig wordt.'

Bij het horen van haar naam krimp ik in elkaar en opnieuw bijt ik nerveus op mijn onderlip. Het enige wat zij wilde was dat ik gelukkig zou zijn en moet je me nu zien.

'Sorry, ik wilde niet... Nou ja... Het spijt me,' zegt Caleb, struikelend over zijn woorden.

Ik kijk weer de andere kant op en probeer het te vergeten, zoals ik altijd doe. Gewoon proberen te vergeten wat ik me altijd zal blijven herinneren.

‘Wat zullen we gaan doen?’ vraagt Caleb zacht, om het over iets anders te hebben. Hij trommelt met zijn vingers op het stuur en bijt op zijn lip. ‘Ik neem tenminste aan dat je nog niet naar huis terug wilt.’

Ik haal mijn schouders op. Hij wist dat ik zo zou reageren, maar vroeg het toch.

‘Wat dacht je van pizza? Heb je honger?’ vraagt hij.

Opnieuw haal ik mijn schouders op.

‘Oké, pizza dus.’

De rest van de weg leggen we zwijgend af, het enige geluid komt van de regen tegen de autoruit en de wielen op het wegdek. En hoe luid dat ook klinkt, niets zal ooit luid genoeg zijn om mijn gedachten te overstemmen. Mijn gedachten zullen altijd oorverdovend blijven.

Eenmaal in de pizzatent bestelt Caleb zoals altijd voor ons allebei. Hij weet precies wat ik wil: een grote cola en een pepperoni pizza. Ik ga aan een hoog tafeltje zitten wachten en kijk toe hoe hij het bonnetje keurig opvouwt. Met gefronst voorhoofd staat hij vervolgens te wachten, alsof hem iets dwarszit.

Dat zal ik dan wel zijn. Ik zit iedereen dwars.

Wanneer de pizza klaar is, komt hij tegenover me zitten. Hij pakt een punt met veel kaas op, die helemaal uitrekt en ten slotte breekt. Hij glimlacht en likt wat saus van zijn duim voordat hij een hap neemt.

‘Ga je ook nog wat eten?’ vraagt hij met volle mond, knikkend naar de pizza.

Ik pak een punt, ook al heb ik geen honger. Dat heb ik bijna nooit.

‘Wanneer vertrek je?’ vraagt Caleb.

Ik drink van mijn cola en pak mijn telefoon uit mijn zak, waarna ik snel iets intyp. Caleb wacht op mijn antwoord en legt zijn pizza neer.

Een robotachtige stem uit mijn telefoon leest voor wat ik zojuist ingetypt heb. ‘Over twee dagen. Hoe ver is Maine eigenlijk precies?’ Caleb bijt op zijn lip en denkt na. ‘Geen idee. Maar wel heel ver weg.’

Ik typ opnieuw. 'Is het niet heel koud in Maine?'
'Ja,' antwoordt Caleb. 'Net zo koud als jouw hart.'
Ik rol met mijn ogen en staar hem aan. Hij houdt een hand omhoog, als om zich te verdedigen.
'Nou ja,' zegt de robotstem, 'blijf toe dat het er koud is. Ik haat dit warme weer. Misschien vries ik wel dood.'
'Dat meen je niet,' zegt Caleb.
Ik knik en trek mijn wenkbrauwen even op.
Ik meen alles wat ik zeg.
Of, beter gezegd, niet zeg.
Want de laatste keer dat ik iets zei, was honderdneegenenzeventig dagen geleden.

HOOFDSTUK TWEE

LEVI

Vliegvelden staan in het teken van begroetingen en afscheid nemen, stevige knuffels en warme omhelzingen. Een plek om achter te laten wat vertrouwd is of ergens opnieuw te beginnen. Vol mensen die allemaal hun eigen verhaal hebben. En op dit moment ben ik een van die verhalen te midden van een zee van mensen. Mijn verhaal begint hier, op hetzelfde moment als dat het eindigt.

‘Levi,’ zegt Caleb verlegen, terwijl hij naar zijn voeten kijkt. ‘Ik weet hoe moeilijk het allemaal voor je geweest is. En ik wou dat ik je kon helpen. Maar beloof me dat je je best gaat doen, oké? Ik mis de oude Levi. En wanneer je terugkomt, hopelijk heel gauw, dan hoop ik dat mijn *echte* beste vriend weer terugkomt. Ik wacht op je.’ Hij omhelst me een beetje onhandig en ik laat mijn armen langs mijn lichaam hangen, voordat ik ze langzaam ook om hem heensla. Ik hoor hem zuchten terwijl hij me loslaat en hij doet zijn best om te glimlachen.

Ik zie dat hij verdrietig is dat ik vertrek, waarschijnlijk omdat hij zich ongerust maakt. Maar hij hoeft zich over mij niet ongerust te maken. Dat ben ik niet waard. Ik ben gewoon een verloren ziel en ik verwacht eerlijk gezegd niet dat de *echte Levi* ooit nog terug zal komen.

Mijn moeder staat naast Caleb en doet haar best om niet te huilen. Met trillende onderlip staat ze naar ons te kijken.

‘Ik ga je zo verschrikkelijk missen,’ zegt ze voor de honderdste keer, terwijl ze haar armen om me heenslaat. Dan laat ze me los en legt haar handen op mijn schouders. ‘Het komt allemaal goed, heus. Ik zou je nooit wegsturen als ik er niet van overtuigd was dat het zou helpen. Je vader komt je afhalen van het vliegveld. Denk eraan dat je me een berichtje stuurt, zodat ik weet dat je veilig geland bent. O, en vergeet je pillen niet te slikken. Ik heb je vader al gezegd dat hij je moet helpen herinneren. En zorg dat je wat eet in het vliegtuig – het is een lange vlucht!’ Ze ratelt maar door over alle belangrijke dingen die ik niet mag vergeten, maar ik luister al niet meer.

Ik begrijp niet waarom iedereen zich zoveel zorgen maakt en zo verdrietig is dat ik wegga. Het is niet dat ik nou zulke geweldige dingen gedaan heb. Ik snap echt niet waarom ze zouden willen dat ik bleef. Ze zouden juist blij moeten zijn dat ik vertrek, dat ze eindelijk van me af zijn en ik niet langer hun probleem ben. Ik ben toch alleen maar lastig. Nooit doe ik iets goed, het enige wat ik doe is het mezelf en de anderen moeilijk maken.

Ik merk dat het bijna tijd is om aan boord te gaan en dus maak ik me langzaam los en wijs naar het grote scherm waarop alle vluchtschema’s staan, en mijn moeder draait zich om om te zien waarnaar ik gebaar. ‘O, je vlucht gaat al bijna boarden!’ zegt ze gejaagd. ‘Hier is je tas. Heb je je telefoon? Ik heb het gevoel dat je iets vergeet!’

Ik trek mijn wenkbrauwen op en begin ongeduldig met mijn voet te tikken.

‘Oké, oké. We moeten afscheid nemen, anders mis je je vlucht. O, ik kan niet geloven dat je nu echt vertrekt! Ik hou van je.’ Ze omhelst me nog een keer en even ben ik bang dat ze niet meer zal loslaten. Maar dan doet ze het toch en begin ik richting de security te lopen.

‘Dag, Levi! Neem een souvenir voor me mee!’ hoor ik Caleb nog roepen. Hij doet duidelijk zijn best om de boel een beetje op te vrolijken, maar het helpt niet echt.

Ik loop richting de vrouw van de security en weet gewoon dat

mijn moeder al staat te huilen. Wanneer ik me omdraai zie ik dat ik gelijk heb; de tranen rollen over haar wangen. Ik steek mijn duimen de lucht in en zwaai nog een keer. Ze glimlacht en zwaait terug. Caleb slaat zijn arm om haar schouders en probeert haar te troosten. Soms is hij best oké.

‘Ticket, alstublieft?’ vraagt de vrouw van de security.

Ik laat haar mijn ticket zien en ze werpt er een snelle blik op.

‘Levi Harrison?’ leest ze.

Ik knik.

‘Oké. Gate A8. Prettige vlucht.’

Na een vlucht die voelde alsof hij minstens vijftig uur duurde, zijn we dan eindelijk geland. Het grootste deel van de reis heb ik geslapen, omdat er toch niets anders te doen was. Ik had natuurlijk een film kunnen kijken, maar geen van de aangeboden films kon me echt boeien.

Op het vliegveld zoek ik naar mijn vader, maar zie hem niet. Ik laat mijn blik over de zee van mensen gaan, in de hoop hem te vinden.

‘Levi?’ hoor ik iemand achter me roepen.

Langzaam draai ik me om en kijk om me heen. Dan zie ik mijn vader, die een paar meter verderop blijkt te staan.

Hij is minder bruin dan ik me kan herinneren en heeft ook minder haar. Hij draagt een zwart fleec jack en een spijkerbroek. In mijn herinnering droeg hij altijd T-shirts en korte broeken.

Hij glimlacht breed en worstelt zich door de mensenmassa.

‘Wat ben je gegroeid!’ zegt hij. ‘En je haar is ook gegroeid!’ Hij moet grinniken om hoe stom het klinkt.

Ik rol met mijn ogen en wiebel wat heen en weer op mijn voeten, onzeker over wat ik nu moet doen. Ook hij lijkt wat nerveus.

‘Dus, eh, hoe gaat het met je?’ vraagt hij.

Ik begin me een weg door de mensenmassa te banen, richting de bagageband, waarbij ik mijn vader compleet negeer.

Ik wil hier niet zijn. Het is volkomen zinloos. Het liefst was ik

meteen weer op een vliegtuig naar huis gestapt. Ik zou zelfs naar Alaska gegaan zijn. Alles beter dan hier.

‘Oké dan,’ hoor ik hem mompelen, terwijl hij achter me aanloopt. ‘Goed begin.’

Ik geloof dat hij zich niet realiseert dat ik hem kan horen, ook al loop ik een klein stukje voor hem uit. Wanneer je zo zwijgzaam bent als ik, dan hoor je op een gegeven moment alles.

Ik kijk toe hoe de koffers een voor een tevoorschijn komen en wacht tot ik mijn zwarte exemplaar zie verschijnen. Mijn vader staat achter me, een beetje te dichtbij, als je het mij vraagt. Dan zie ik mijn koffer en snel pak ik hem van de band.

‘Volgens mij is dit het moment waarop we elkaar zouden moeten omhelzen,’ zegt hij plotseling. ‘Nou ja, als je wilt, tenminste.’ Hij spreidt zijn armen, maar ik verroer me niet. Ik bijt op de binnenkant van mijn wang en sla mijn armen demonstratief over elkaar.

‘Ook goed,’ gromt hij. Langzaam laat hij zijn armen weer zakken en wrijft even over de achterkant van zijn nek. Hij klemt zijn lippen stijf op elkaar en haalt een keer diep adem. ‘Heb je honger? Zin in iets?’ vraagt hij dan, in een poging de beladen stilte te verbreken.

Mijn maag knort, ik had niet eens in de gaten dat ik honger had. Ik kijk om me heen naar waar je hier wat te eten kunt krijgen en zie een McDonald’s. Met mijn koffer achter me aan loop ik er-naartoe.

Mijn vader zou ten minste kunnen aanbieden om mijn koffer te dragen. Dat zou *aardig* zijn. Ik doe alsof de koffer heel zwaar is en ik moeite moet doen om hem mee te trekken, hoewel hij eigenlijk juist best wel licht is.

‘Zal ik die dragen?’ vraagt mijn vader eindelijk. Ik kan een grijns amper onderdrukken; mijn plannetje heeft gewerkt.

Toch blijf ik de koffer trekken. Ik wilde alleen maar dat hij het zou vragen, niet dat hij het ook echt zou doen. Ik wil niet dat mensen voor me zorgen. Maar het laat wel zien dat mijn vader bereid is om te helpen. De vader die ik me kan herinneren, zou

nooit aangeboden hebben om me met wat dan ook te helpen. Misschien is hij veranderd. Hoewel ik dat betwijfel.

Ik werp een steelse blik op mijn vader, die nu naast me loopt, en versnel dan mijn pas, zodat we niet langer hetzelfde tempo lopen. Een beetje verward krabt hij zich op zijn hoofd, aangezien ik plotseling mijn koffer weer met het grootste gemak meetrek. Ik rol met mijn ogen, zo dom vind ik hem.

‘Dus je wilt naar de McDonald’s? Ja, dus. Heb je geld nodig?’ hoor ik mijn vader achter me vragen, rennend om me weer in te halen.

Ik negeer hem en haal mijn portemonnee tevoorschijn. Ik haal er een gekreukt biljet uit, dat ik een beetje glad probeer te strijken. ‘Levi, je kunt hier niet –’ begint mijn vader, maar verder komt hij niet.

‘Volgende,’ zegt de vrouw achter de balie. Ik loop naar haar toe en ze glimlacht. ‘Hallo, wat mag het zijn?’ Ik open de notitie-app op mijn telefoon en typ in wat ik wil bestellen. Mijn vader tikt me op mijn schouder, maar ik negeer hem. Wat wil hij nou? Kan het niet even wachten?

Ik schuif mijn telefoon over de balie en ze fronst haar voorhoofd. Dan leest ze wat ik ingetypt heb en lijkt ze het te begrijpen.

‘Ah, oké. Ben je doof?’ vraagt ze langzaam, overdreven articulerend.

Dit gebeurt nu altijd. Heel veel mensen zien me aan voor iemand die doof is, wat ook wel begrijpelijk is. Eerst zat ik ermee, maar inmiddels gebeurt het zo vaak dat het me niet meer kan schelen. Ik schud mijn hoofd en opnieuw fronst ze haar voorhoofd.

‘O, oké, nou ja, zes dollar en elf cent alsjeblieft.’

Ik overhandig haar mijn geld en ze houdt haar hoofd een beetje schuin.

‘Sorry, maar dat is geen Amerikaans geld. Dit kan ik niet accepteren,’ zegt ze, terwijl ze het teruggeeft.

Ik voel mijn wangen rood worden en frunnik wat met mijn portemonnee, ook al weet ik dat er echt alleen Australisch geld in zit. Plotseling staat mijn vader naast me, met geld in zijn hand.

‘Hier. Sorry,’ zegt hij tegen de vrouw.

Ik staar hem aan en sla gefrustreerd met mijn hand op de balie. Dat had hij me ook best eerder mogen vertellen, voordat ik mezelf zo voor gek zette. Ik bijt op mijn onderlip en loop door naar de afhaalbalie. Daarbij stoot ik expres even tegen mijn vaders schouder, waardoor hij tegen de persoon naast hem aanbotst. Ik hoor hem even vloeken, voordat hij achter me aan komt. Hij zet een valse glimlach op, om niet te laten merken hoe geïrriteerd hij is, maar ik zie het echt wel.

‘Gaaf idee,’ zegt hij, terwijl hij bij me komt staan. ‘Doe je dat vaker?’ vraagt hij, wijzend naar mijn telefoon.

Ik draai me om en doe of ik in iets anders geïnteresseerd ben. Wanneer je niet praat, vallen je meer dingen op. Ik merk dat ik de mensen om me heen constant aan het observeren ben, gewoon omdat ik anders niets te doen heb. Het leidt tenminste mijn gedachten een beetje af, ook al is het maar voor even.

Ik zie een klein meisje naar een man toe rennen, haar vader waarschijnlijk, die zijn armen stevig om haar heen slaat. Bij de balie staat een stelletje over iets te ruziën. Een moeder neemt nerveus afscheid van haar alleenreizende zoon.

Was ik toch bijna mijn moeder vergeten! Ik pak mijn telefoon weer uit mijn zak en zie dat ze al een aantal appjes gestuurd heeft. Ik app haar dat ik er ben en dat alles goed gegaan is. Waarschijnlijk heeft ze zich al die tijd zorgen zitten maken.

‘Bestelling nummer tweeënvijftig!’ roept iemand.

Ik werp een blik op mijn bonnetje, waarop staat dat ik nummer tweeënvijftig ben. Maar wanneer ik me omdraai om mijn eten te pakken, blijkt mijn vader me al voor geweest te zijn.

‘Waar wil je zitten? Hier?’ vraagt hij, wijzend naar een leeg tafeltje.

Ik gris de papieren zak uit zijn handen. Hij kijkt van mij naar zijn lege hand en vervolgens naar de zak die ik nu vasthoud. Dan frons hij zijn wenkbrauwen en zucht voordat hij gaat zitten.

‘Hoe lang heb je die al?’ vraagt hij. Hij wijst naar mijn lippiercing. Ik negeer hem, neem een hap van mijn hamburger en schuif wat frietjes in mijn mond. Mijn vader blijft me aankijken, waarschijn-

lijk nog altijd hopen op een antwoord. Maar dat krijgt hij niet. ‘Lijkt me niet iets wat je moeder zou goedvinden. Hoe gaat het met haar?’ Hoeveel vragen gaat hij nog stellen?’

Ik haal mijn schouders op, heb op dit moment geen zin om te communiceren. Maar goed, ik communiceer eigenlijk nooit graag met mensen.

Mijn vader wipt nerveus met zijn been op en neer, waardoor het hele tafeltje schudt. Hij kijkt me niet langer aan, in plaats daarvan schiet zijn blik alle kanten op. Het tafeltje blijft schudden en langzaam begint het me op de zenuwen te werken. Ik pak de beide zijkanten beet en kijk hem fel aan.

‘Sorry,’ mompelt hij.

Zwijgend eet ik verder. Het enige geluid komt van de vele mensen op het vliegveld. Zodra ik alles op heb, sta ik op en loop het restaurant uit. Mijn vader volgt meteen, rennend om me bij te benen.

‘Ik dacht dat je vandaag wel te moe zou zijn om nog veel te doen, dus ik stel voor dat we maar gewoon naar huis gaan. Oké?’ vraagt hij.

Ik antwoord niet en volg mijn vader over de parkeerplaats. We stappen in de auto en ik leun achterover op de leren stoel en leg mijn benen op het dashboard. De auto ruikt alsof hij recentelijk nog helemaal schoongemaakt is. De sterke geur van goedkope vanille dringt in mijn neusgaten en overstemt al mijn zintuigen. Ik druk mijn mouw tegen mijn neus, in de hoop zo de geur buiten te sluiten.

‘Levi, je voeten,’ zegt mijn vader kalm.

Ik kijk hem aan en dan naar mijn voeten, maar weiger ze te verplaatsen.

Hij zucht. ‘Levi, wil je alsjeblieft je voeten van het dashboard halen.’

Ik laat mijn voeten waar ze zijn en vouw mijn handen achter mijn hoofd, om het mezelf nog wat comfortabeler te maken.

‘Voor de laatste keer, Levi, haal die voeten van het dashboard,’ zegt hij nu streng, waarbij hij met zijn hand op het stuur slaat.

Ik rol met mijn ogen en haal dan gehoorzaam mijn voeten van het dashboard, omdat ik beseft dat hij eerder toch niet weg zal rijden.

‘Dankjewel,’ zegt hij zacht. Hij haalt een paar keer diep adem en start dan de motor.

In stilte rijden we naar huis – zelfs de radio blijft uit. Ik besluit om de hele rit naar buiten te kijken en neem het onbekende landschap in me op. We passeren een heleboel gebouwen en komen over verschillende bruggen, de een wat nieuwer dan de ander. Het grootste gedeelte van de rit gaat over snelwegen, maar eenmaal in de stad begint alles al wat comfortabeler te voelen, als je dat al zo kunt noemen. We komen langs een klein ijstentje met een paar kinderen ervoor en langs wat restaurants met terrassen. Er lopen best veel mensen op straat, ook al is het koud. Nou ja, voor mij dan. Zij zullen er wel aan gewend zijn. Nooit geweten dat het in oktober zo koud kon zijn.

We slaan een weg in die naar een groepje huizen leidt en ik vermoed dat dit mijn vaders buurt is. Ik had eigenlijk verwacht dat hij in een appartement zou wonen, aangezien hij in zijn eentje is, maar hij woont dus in een huis. We rijden de oprit van een onopvallend, blauw huis met klein voortuintje op en mijn vader glimlacht geforceerd.

‘Welkom thuis,’ zegt hij. Ik staar hem aan, zonder enige uitdrukking op mijn gezicht. *Thuis*. Alsof dit ooit mijn thuis zal worden. Thuis is een vertrouwde plek waar je je op je gemak voelt. Ik heb geen idee waar ik ben en ik woon bij een vader die ik al jaren niet meer gezien heb. Dit is allesbehalve thuis.

Ik stap uit en pak mijn koffer en tas uit de kofferbak. Meer heb ik niet bij me, aangezien de rest van mijn spullen hierheen verscheept wordt.

De voordeur zit op slot en ik wacht totdat mijn vader de paar treden op komt lopen en de deur opent, waarna hij mij voor laat gaan. Ik doe een paar stappen naar binnen en blijf dan wat onhandig staan, omdat ik geen idee heb welke kant ik op moet.

Verderop leiden een paar treden naar de keuken en naar een

lange hal ernaast. Aan de andere kant van de trap zie ik een televisie en een kleine, zwarte bank staan, in wat blijkbaar de woonkamer is.

Ik ga zo op in het bekijken van alles om me heen, dat ik opschrik als de voordeur met een klap dichtvalt.

‘Zal ik je eerst je kamer laten zien?’ vraagt hij.

Ik blijf om me heen kijken zonder antwoord te geven. Ik heb het gevoel dat ik op een filmset terechtgekomen ben, maar het script nog niet ken.

‘Oké, wie zwijgt, stemt toe,’ mompelt hij. Hij loopt de trap op en de hal door, wijzend naar verschillende kamers. ‘Dat daar is de badkamer. Mijn kamer is hier. Dit is alleen een kast. En dit is jouw kamer.’

Ik open de deur en kijk naar binnen. De kamer is niet heel groot, maar ook niet te klein, en is praktisch leeg. Bij het raam staat een bed met een blauw dekbed en bijpassend kussen. In de linkerhoek staat een klein bureautje met een digitale klok erop.

‘We kunnen uiteraard nog meer spullen gaan kopen, maar ik wist niet wat je leuk zou vinden,’ zegt mijn vader. ‘Wanneer je dat wilt, natuurlijk, het hoeft niet. Het was maar een ideeetje, aangezien het nu nog best leeg is en –’

Ik loop de kamer in en gooi de deur voor zijn neus dicht, om hem de mond te snoeren. Ik wil nu gewoon even alleen zijn om na te denken over alles wat er gebeurt.

‘Oké, eh, nou, dan laat ik je maar even alleen zodat je je spullen uit kunt pakken. Roep me als je wat nodig hebt. Of wacht, eh, kom maar gewoon naar me toe, aangezien je niet, je weet wel... Oké, dan ben ik er vandoor,’ zegt hij vanaf de andere kant van de deur.

Ik rol met mijn ogen en laat me op het bed vallen, waardoor de veren in de matras kraken. Ik ben veel te lang voor het bed – het lijkt wel voor een tienjarige gemaakt te zijn. In elk geval niet voor iemand van één meter tachtig. Ik probeer een comfortabele houding te vinden, maar niets helpt. Zuchtend laat ik mijn voeten uiteindelijk dan maar over de rand bungelen.

Mijn telefoon trilt in mijn zak en wanneer ik hem pak, zie ik een paar berichtjes van Caleb waarin hij vraagt hoe alles tot nu toe is. Zonder te antwoorden stop ik de telefoon weer in mijn zak en besluit dat ik maar eens wat spullen moet gaan uitpakken. Wanneer ik het nu niet doe, gebeurt het waarschijnlijk nooit.

Ik leg al mijn pillen op het bureau en verdeel ze over een pillendoos voor een week. Voor de honderdste keer lees ik de etiketten. Angst, depressie, stemmingswisselingen. Ik zucht en sluit de doos. De witte pilletjes lijken me elke dag overal te volgen. Zonder kan ik mezelf niet zijn en met ben ik ook mezelf niet. Het is alsof ze mijn leven overgenomen hebben.

Hierna hang ik mijn kleren in de kast, die veel te groot is. Bijna even groot als de kamer. Waarom een kast zo groot moet zijn ontgaat me. Ik hang mijn shirts op, die behoorlijk gekreukt zijn nadat ze zo lang in mijn koffer gezeten hebben, en vouw de overgebleven kleren op om ze in de lades te leggen.

Dan ga ik in het midden van die gigantische kast zitten en leun achterover, terwijl ik alles nog eens goed bekijk. De vloerbedekking voelt zacht onder mijn vingers. Ik steek mijn hand op en laat mijn vingers langs de zomen van mijn shirts gaan, waardoor er een paar van de hangers glijden. Ik ben te lui om ze weer op te hangen en dus laat ik ze in een hoopje op de grond liggen.

Ik slik wanneer ik me realiseer dat dit de plek is waar ik de komende maanden, het komende jaar misschien wel, zal wonen. Ik wil helemaal geen nieuw begin. Alleen de gedachte al maakt me nerveus. Ik was volkomen tevreden met wat ik deed – helemaal niets. Maar ik heb het gevoel dat daar snel verandering in zal komen, hoewel ik niet weet of ik al wel klaar ben voor verandering en betwijfel of ik dat ooit zal zijn.

Ik snap echt niet hoe hiernaartoe verhuizen zou moeten helpen. Ik zit in een ander land, waar ik niemand en niets ken. Hier wonen zal de situatie eerder verslechteren. Ik heb geen zin om Maine een kans te geven, omdat ik bijna zeker weet dat niets hier me zal kunnen helpen, net zoals in Australië.

Ik strek me uit op de vloerbedekking en vouw mijn armen achter mijn hoofd als kussen. De jetlag maakt dat ik me extreem moe voel, erger nog dan anders. De vloer voelt vreemd genoeg comfortabel en langzaam begin ik in te dutten. Mijn oogleden worden zwaar en voordat ik het weet val ik in slaap.